

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 31. července 2025 v senátu složeném z předsedkyně senátu Mgr. Blanky Bedřichové a soudců Mgr. Tomáše Kubovce a JUDr. Kamila Vacíka **odvolání obžalovaných E. B. S., nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx xxx a A. S., rozený S., narozený xxx v xxx, xxx, trvale bytem xxx xxx, podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 9 ze dne 15. 4. 2025, sp. zn.: 3 T 119/2024, a rozhodl takto:**

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obou obžalovaných zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 9 byli obžalováni **E. B. S.** a **A. S., rozený S.,** uznáni vinnými zločinem podvodu dle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku, spáchaný ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný ve spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku, čehož se dle závěrů nalézacího soudu dopustili tím, že:

v přesněji nezjištěnou dobu dne 5. 8. 2021, v prostorách autosalónu společnosti AXXXS s.r.o., nacházejícím se v xxx, ve xxx, při vědomí obžalovaných o tom, že vydávají osobní motorové vozidlo tovární značky Mercedes-Benz, S 400 D 4MATIC, registrační značky xxx, černé barvy, vin: xxx za majetek společnosti Sxxx xxxE s.r.o., IČ xxx, se sídlem xxx xxx, jejímž byl obžalovaný E. B. S. jediným jednatelem a společníkem a obžalovaný A. S. za tuto společnost běžně, na základě zplnomocnění ze strany obžalovaného E. B. a S. uděleného mu xxx, jednal, v úmyslu neoprávněně pro sebe získat úhradu kupní ceny ve výši 3 165 509 Kč za předmětné vozidlo tovární značky Mercedes-Benz, S 400 D 4MATIC od společnosti AXXXS s.r.o., jakkoli oba obžalovaní museli vědět, že předmětné vozidlo není ve skutečnosti v majetku společnosti Sxxx xxxE s.r.o., IČ xxx, v návaznosti na předchozí ústní jednání mezi obžalovaným A. S. a jednatelem poškozené společnosti AXXXS s.r.o. M. V. o prodeji předmětného vozidla, obžalovaní předali zástupcům poškozené společnosti AXXXS s.r.o. do dispozice osobní motorové vozidlo Mercedes-Benz S 400 D 4MATIC, kdy obžalovaný E. B. S., za přítomnosti a s vědomím obžalovaného A. a S., podepsal, jakožto jednatel společnosti Sxxx xxxE s.r.o. a zároveň jakožto osoba prodávající, se zástupcem poškozené společnosti AXXXS s.r.o. kupní smlouvu na předmětné vozidlo tovární značky Mercedes-Benz, S 400 D 4MATIC, v níž bylo mimo jiné v článku 1.2 tvrzeno, že vozidlo je ve vlastnictví společnosti Sxxx xxxE s.r.o., a že na vozidle nevznikají žádné dluhy zástavní práva či jiné právní vady, a že je oprávněn vozidlo kupujícímu prodat, přičemž obžalovaný E. B. S. zároveň, za přítomnosti obžalovaného A. a S., i podepsal za osobu prodávající, se zástupcem poškozené společnosti AXXXS s.r.o., a to rovněž dne 5. 8. 2021, protokol o předání předmětného osobního motorového vozidla tovární značky Mercedes-Benz, S 400 D 4MATIC do dispozice poškozené společnosti AXXXS s.r.o., kdy jen s ohledem na to, že předmětné osobní motorové vozidlo Mercedes-Benz, S 400 D 4MATIC požadoval zástupce společnosti KxxxT s.r.o. vrátit zpět, obžalovaní vozidlo dne 9. 8. 2021, na základě protokolu o předání vozidla, od poškozené společnosti AXXXS, s.r.o. vyžádali a převzali zpět s nepravdivým tvrzením, že vozidlo musí odvézt ke kontrole, a že vozidlo bude posléze opět následující den vráceno do dispozice poškozené společnosti AXXXS, s.r.o., avšak předmětné vozidlo již nikdy do dispozice poškozené společnosti nevrátili, přičemž jen včasným zásahem ze strany jednatele poškozené společnosti AXXXS, s.r.o. nedošlo k bezhotovostnímu převodu kupní ceny na bankovní účet č. xxx xxx, na který obžalovaní požadovali uhrazení kupní ceny za vozidlo, a tudíž poškozené společnosti AXXXS s.r.o., IČ: xxx, se sídlem xxx xxx nevznikla škoda ve výši 3 165 509 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

2. Za toto jednání byl **obžalovaný E. B. S.** odsouzen podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 30 měsíců, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců. **Obžalovaný A. S.** byl odsouzen podle § 209 odst. 4 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody ve výměře 30 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 36 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podali řádně a včas oba obžalovaní odvolání proti všem jeho výrokům, a to ve shodném znění. V doplnění odvolání oba obžalovaní uvedli, že rozsudek vykazuje několik podstatných vad, které zakládají důvody zrušení dle § 258 odst. 1 písm. a) až d) tr. řádu, a to zejména pro neúplnost skutkových zjištění učiněných soudem prvního stupně, kdy se soud I. stupně nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, vč. náležitého hodnocení všech typových znaků trestného činu. O správnosti skutkových okolností tak, jak byly soudem prvního stupně zjištěny, hodnoceny a na kterých soud prvního stupně vystavěl své rozhodnutí, lze přinejmenším podstatným způsobem pochybovat.
4. Napadený rozsudek je vadný i po formální stránce, neboť v odůvodnění rozsudku, které má celkem 24 stran textu, je na 19 stranách pouze konstatován obsah důkazů, které soud z větší části pouze převzal z protokolů o hlavních líčeních, popř. z protokolů o výslechu svědka a/nebo obviněného a objevuje se větší množství překlepů či jiných písařských chyb a soud zde vůbec neprovádí jakékoli hodnocení důkazů. Samotný pokus o hodnocení důkazů je až na posledních 5 stranách odůvodnění, což je zcela nedostatečné a je tím zasahováno do práva na spravedlivý proces obžalovaných. Soud se nedůvodně zaměřil na zjišťování všech okolností případu, ale nikoli již na prokázání naplnění všech typových znaků trestného činu obžalovanými, zejména pak na subjektivní stránku trestného činu. Ze skutečností uvedených v bodu 78. odůvodnění, jakož i z provedených důkazů, rozhodně nevyplyvá, že byla u obžalovaných naplněna subjektivní stránka trestného činu. Soud tak celý skutek nesprávně právně posoudil, nejsou naplněny všechny znaky trestného činu a o trestný čin se nejedná. Orgány činné v trestním řízení navíc zcela ignorovaly zásadu subsidiarity trestní represe.
5. Dále obžalovaní namítají, že soud I. stupně provedl poměrně rozsáhlé dokazování, aby byl vůbec schopen pojmut celou strukturu právních vztahů, které se předmětného skutku nějak dotýkají, ovšem zcela přehlíží důkazy a skutkové okolnosti, které mají podstatný vliv na závěry o trestnosti předmětného skutku. Pokud na straně 23 (bod 73) rozsudku učinil závěr o tom, že obžalovaní měli společnosti AXXXS s.r.o. tvrdit, že vozidlo je ve výlučném vlastnictví společnosti Sxxx xxxE s.r.o., nelze takovýto závěr považovat za validní a v souladu s provedenými důkazy. Tento závěr totiž vychází ve svém důsledku pouze z textu kupní smlouvy ze dne 5. 8. 2021, kterou však připravila sama společnost AXXXS s.r.o., která takovéto prohlášení do předmětné kupní smlouvy vtělila, a to i navzdory skutečnosti, že tato společnost byla dle výpovědi svědka M. V. (tj. jediného společníka a jednatele společnosti AXXXS s.r.o.) srozuměna s informacemi uvedenými v tzv. malém technickém průkazu předmětného automobilu, kde společnost Sxxx xxxE s.r.o. uvedena jako vlastník nebyla. Ze strany obžalovaných nikdy ani nebyl tvrzen opak. Svědek M. V. navíc sám potvrdil, že zjištěný průběh předmětného obchodu je zcela běžný, nejednalo se o zvláštní či neobvyklý postup, tím spíše se nemohlo jednat o trestněprávně relevantní jednání. Svědek F. Š. vypověděl, že na předmětný automobil měli (tj. společnost AXXXS s.r.o.) již klienta, a dokonce i uzavřenou kupní smlouvu. Prizmatem soudu I. stupně by tak měly před trestním soudem nejspíš stanout i osoby ze společnosti AXXXS s.r.o., neboť svědci v tomto řízení zřetelně uvedli, že byl ze strany AXXXS s.r.o. kontrolován malý technický průkaz u předmětného automobilu, tedy věděli, že jako vlastník v něm není uvedena společnost Sxxx xxxE s.r.o., a navzdory tomu Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

předmětný automobil již „prodali“ dál. Pan V., popř. i pan Š., byli srozuměni s obvyklým postupem, jakým je při obdobných obchodech postupováno, a tedy nikdo v daném případě nemohl být ani uveden v omyl a nemohlo tak dojít k naplnění skutkové podstaty trestného činu obžalovanými. Obžalovaní nikdy nejednali v úmyslu kohokoli podvést, společnost AXXXS s.r.o. nebyla způsobena škoda s tím, že i po účetní stránce došlo ke zjednání nápravy.

6. Soud se ve svém odůvodnění rovněž nevyjádřil ke skutečnosti, že společnost AXXXS s.r.o. celou situaci začala řešit trestněprávní cestou až s notným časovým odstupem, konkrétně po více jak 8 měsících od údajného podvodu, a to navíc po vystavení tzv. „storno faktury“ v souvislosti s předmětným obchodem, což nelze přinejmenším považovat za logické a potvrzuje to, že osoby ve společnosti AXXXS s.r.o. byly srozuměny s tím, že veškeré jednání v tomto případě bylo zcela běžné. Soud rovněž nepřikládal náležitou váhu zmínce o druhém prodávaném automobilu, neboť i v souvislosti s druhým automobilem bylo smluvními stranami postupováno obdobným způsobem, kdy s tímto postupem byla společnost AXXXS s.r.o. opět zcela srozuměna. Jakákoli tvrzení obžalovaných učiněná v tomto trestním řízení nebyla ničím vyvrácena.
7. U obžalovaných není prokázána subjektivní stránka trestného činu. Soud pouze konstatoval, že obžalovaní „věděli“ a zcela rezignoval na zásadní hodnocení toho, zda obžalovaní „chtěli“ porušit či ohrozit zájem chráněný trestním zákonem. Předmětné jednání obžalovaných není zahrnuto zaviněním, tím spíše není zahrnuto zaviněním ve formě úmyslu, ať už v jakékoli jeho formě. Z provedených důkazů zřetelně vyplývá, že nikdo nebyl uveden v omyl a ani nebyly zamlčeny podstatné skutečnosti. Soud tak porušil jednu ze základních zásad trestního řízení, a to zásadu *in dubio pro reo*.
8. Obžalovaní tak navrhuji, aby odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) a d) tr. řádu napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. řádu za použití ustanovení § 226 písm. b) tr. řádu sám ve věci rozsudkem rozhodl tak, že obžalované zprošťuje obžaloby, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem, nebo alternativně, aby podle ustanovení § 259 odst. 1 tr. řádu vrátil věc soudu I. stupně.
9. **Městský soud v Praze z podnětu podaného odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků napadeného rozsudku, stejně tak správnost postupu řízení, které předcházelo jeho vyhlášení, a to z hlediska vytýkaných vad. Na podkladě přezkumu věci v rozsahu předpokládaném v ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu pak odvolací soud dospěl k závěru, že odvolání obžalovaných jsou nedůvodná.**
10. Z obsahu spisového materiálu bylo ověřeno, že dosavadní průběh trestního řízení respektoval příslušná ustanovení trestního řádu, obžalovaní nebyli nijak kráceni na právu obhajoby, plně bylo dodrženo i jejich právo na spravedlivý proces. Nalézací soud v rozsahu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu provedl všechny důkazy nutné k rozhodnutí o meritu věci, skutková zjištění, která z provedených důkazů vyvodil, jsou zcela správná a odpovídají zákonem aprobovanému postupu dle § 2 odst. 6 tr. řádu. Odvolací soud proto nepochybuje o zákonnosti řízení, které vydání napadeného rozsudku předcházelo, o dostatečném rozsahu provedeného dokazování pro rozhodnutí ve věci samé i o správnosti skutkových zjištění, které soud z provedeného dokazování učinil. Na základě těchto skutkových závěrů dospěl nalézací soud i ke správným závěrům právním, včetně dovození trestní odpovědnosti obou obžalovaných při správně užití právní kvalifikaci žalovaného skutku jako zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zákoníku. Také uložený

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

trest shledal odvolací soud za zcela adekvátní, rozhodně nikoli nepřiměřeně přísný ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu.

11. Z výše uvedených důvodů se odvolací soud nemohl ztotožnit s názorem obhajoby, že skutková zjištění nalézacího soudu byla neúplná a že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, neboť tyto námitky směřují toliko k jinému hodnocení důkazů, provedených před soudem 1. stupně. Takové hodnocení jistě nelze obžalovaným upřít, ale pro posouzení věci nemají žádnou relevanci. Ani odvolací soud není nadán pravomocí hodnotit důkazy provedené nalézacím soudem odlišně od jeho závěrů, pokud toto hodnocení nevybočuje z obsahu provedených důkazů a je logicky a srozumitelně odůvodněno. K odchýlnému hodnocení důkazů je oprávněn jen v případě, že tyto v odvolacím řízení sám provede ve smyslu § 259 odst. 3 tr. řádu, v projednávané věci však k takovému postupu neshledal žádný zákonný důvod. Hodnocení důkazů je výhradním právem soudu nalézacího, který ve věci dokazování provádí, a to v rozsahu ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, a tyto důkazy poté nezávisle hodnotí jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech jak mu ukládá ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu. Jak již bylo konstatováno, dle zjištění odvolacího soudu těmto požadavkům nalézací soud plně dostál.
12. Za zcela nedůvodnou považuje soud též **námítku obžalovaných, že rozsudek je vadný i po stránce formální**, když z 25 stran odůvodnění rozsudku tvoří 19 stran shrnutí důkazů, a to převzatých z protokolů o hlavním líčení, hodnocení pak soud provedl toliko na 5 stranách, což považují odvolatelé za zcela nedostatečné. Je třeba připomenout, že při rozsáhlém dokazování jde o poměr naprosto typický, neboť aby se soud s důkazy mohl vypořádat, musí je v rozhodnutí uvést, přičemž předseda senátu samozřejmě čerpá z obsahu protokolace v hlavním líčení, neboť k jiným důkazům, než provedeným před soudem přihlížet nesmí. Odvolací soud shledal, že odůvodnění rozhodnutí splňuje všechna zákonná náležitosti požadavků na řádné odůvodnění rozhodnutí dle § 125 tr. řádu. Přezkumem spisového materiálu i napadeného rozsudku odvolací soud zjistil, že nalézací soud pod body 2–68 shrnul důkazy provedené v hlavních líčeních, a to jak výpovědi obou obžalovaných, tak výpovědi četných svědků, rozsáhlé listinné důkazy, včetně kupní smlouvy a též znaleckých posudků. Tyto důkazy v odůvodnění rozhodnutí pod b. 72–75 řádně a precizně hodnotil, a to jak samostatně, tak ve vzájemných souvislostech, a učinil z nich skutková zjištění, které jsou v souladu s obsahem provedených důkazů a která vtělil do výroku o vině odsuzujícího rozsudku. Preciznost provedeného dokazování vyplývá z jeho rozsahu i podrobného popisu důkazů a jejich hodnocení v odůvodnění napadeného rozsudku, které se odrazily i v úpravě popisu skutku oproti obžalobě tak, aby odpovídal závěrům soudu o skutkovém stavu, který byl prokázán bez důvodných pochybností, ve vztahu k vypuštění tvrzení státního zástupce v obžalobě o vědomí obžalovaným, kdo je skutečným vlastníkem jimi zcizeného vozidla Mercedes Benz S400D 4MATIC se závěrem, že úprava skutku nemá přímý vliv na skutkové i právní závěry soudu, neboť k prokázání žalovaného zločinu stačí, že obžalovaní věděli, že jimi zastupovaná společnost Sxxx xxxL proti tvrzení v kupní smlouvě vlastníkem vozidla není a není oprávněna jej zcizit (viz odůvodnění rozsudku pod b. 76). Pod b. 69 odůvodnění rozsudku se pak soud řádně vypořádal se zamítnutými návrhy obhajoby na doplnění dokazování o výsledky dalších svědků R. L. jako statutárního zástupce a p. B. jako osob zastupujících spol. Cxxx xxxP, tedy skutečného nájemce vozidla, který neměl oprávnění toto vozidlo dále podnájemat, které s ohledem na důkazní situaci zamítl pro nadbytečnost.
13. Na základě důkazů provedených v hlavním líčení pak dle zjištění odvolacího soudu dospěl nalézací soud k jednoznačným skutkovým závěrům, že oba **obžalovaní**, jednající za spol. Sxxx xxxL, Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

vědomě uzavřeli dne 5. 8. 2021 jménem této společnosti **kupní smlouvu na vozidlo Mercedes Benz S400D 4MATIC, ačkoli si byli vědomi**, že k tomuto vozidlu **neměla** jimi zastupovaná společnost **kupní smlouvou deklarované právo vlastnické ani žádné pověření k nakládání**, a současně toto vozidlo téhož dne na základě předávacího protokolu předali zástupci spol. AXXXS s.r.o. **s úmyslem neoprávněně vylákat od této společnosti smlouvenou kupní cenu vozidla ve výši 3.165.509 Kč** za okolností, které jsou podrobně popsány ve výroku o vině napadeného rozsudku, včetně následného jednání, kdy 4 dny po předání vozidla pod nepravdivou záminkou vylákali kupní smlouvou převedené vozidlo od poškozeného jako nabyvatele vozidla zpět s příslibem jeho vrácení po kontrole, ačkoli věděli, že s vozidlem již nedisponují a slib nesplní. Současně soud 1. stupně konstatoval, že skutkové okolnosti obžalování nespouhují, ale výhrady mají k právnímu posouzení věci, což obžalování replikují i v podaném odvolání.

14. Ve shodě se skutkovými závěry, které v napadeném rozsudku v souladu s ustanovením § 125 tr. řádu pečlivě, logicky a přezkoumatelně zdůvodnil, vzal pak nalézací soud za prokázané, že se stíhaný skutek stal a naplňuje všechny zákonné znaky žalovaného zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 d) tr. zákoníku, přičemž se důsledně vypořádal nejen se stránkou objektivní, ale též se subjektivní stránkou stíhaného zločinu. Závěry o úmyslném jednání obou obžalovaných pak podrobně rozvedl nejen pod bodem 78, **a to oproti námitce obhajoby zcela dostatečně**, tak zčásti např. pod b. 74 odůvodnění svého rozhodnutí. I v této části odvolání byly proto shledány námitky obhajoby zcela nedůvodné.
15. Též odvolací soud poukazuje na skutečnost, že **odvolací námitky jsou v podstatné části toliko opakováním dosavadní obhajoby obžalovaných v trestním řízení**, s níž se v zákonném rozsahu a často i nad jeho rámec vypořádal nalézací soud v odůvodnění napadeného rozsudku. Není úkolem soudu odvolací řádné a odůvodněné skutkové a právní závěry nalézacího soudu znovu opakovat. Z tohoto důvodu odvolací soud na odůvodnění nalézacího soudu v plném rozsahu odkazuje a k odvolacím námitkám obžalovaného uvádí ve stručnosti jen následující.
16. K argumentaci, že obžalování stejným způsobem převedli kupní smlouvou i další vozidlo zn. Mercedes Benz a že jeden obchod vyšel a druhý nevyšel, ale stíhán je jen tento, stejně jako s argumentací, že tímto způsobem se dle vyjádření některých svědků s vozidly běžně obchoduje a že by tak museli být stíháni i další účastníci této transakce, odvolací soud připomíná, že soud je ve smyslu § 2 odst. 8 tr. řádu vázán zásadou obžalovací – tedy může rozhodovat jen o osobě, proti níž byla podána obžaloba a o žalovaném skutku. Případná trestná činnost jiných osob za jiné než žalované skutky jiných osob (dovozovaná obhajobou např. u sv. V. či Š. jako zástupců poškozené za další kupní smlouvu k převodu téhož vozidla na 3. osobu, či jakákoli jiná trestná činnost osob na skupiny zapojených podnikatelů i podnikavců) je ve výlučné pravomoci orgánů činných v trestním řízení a soudu nepřisluší. Obžalovaný A. S. a jeho bratr sv. A. S. byli zapojeni společně se svým „dodavatelem automobilů“ panem K. a odběratelem a statutárním orgánem a společníkem poškozené spol. AXXXS s.r.o. sv. V. do pochybných obchodů, jimiž převáděli vozidla, jejichž původ vč. vlastnického práva je zřejmě příliš nezajímavý, konečně sám obhájce ve veřejném zasedání konstatoval, že zakázky zemřelého K. byly podezřelé, tedy vědomě se na tomto způsobu podnikání podíleli, a to za přímé účasti obž. E. B. Jak soud na základě dokazování správně uzavřel, obžalovaný A. S. a jeho bratr, sv. A. S. sami doznali, že měli auto od p. K. jako jednatele spol. KxxxT v pronájmu, tedy věděli že nejsou, resp. že společnost Sxxx xxxL není vlastníkem předmětného vozidla, když tato skutečnost musela být z uzavíraných smluvních vztahů známa i jednateli společnosti obž. E. B.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

17. Samotná skutečnost, že sv. V. sv. Š. jako zástupci firmy byli obeznámeni s technickým průkazem, který s převedeným vozidlem převzali, nečiní jednání obžalovaných beztrestným. Ve veřejném zasedání obhájce námitku upřesnil, že sv. V. pan Š. jako zástupci poškozeného byli seznámeni se skutkovými okolnostmi, že v den podpisu kupní smlouvy strana prodávající **ještě** není vlastníkem, což odpovídá i tvrzením mj. obž. S., že vozidlo měli od p. K. zapůjčeno, jakož i listinným důkazům svědčícím o leasingu vozidla, jehož podmínky byly společností (resp. jednáním obžalovaných) porušeny, v jehož důsledku neměli obžalovaní právo vozidlo ani užívat, natož pak odkoupit a následně zcizit (viz b. 73 odůvodnění rozsudku nalézacího soudu). Pokud některé smluvní vztahy uzavřeli obžalovaní jménem společnosti jen naoko, těžko se mohou domáhat toho, aby soud jejich verzi o oprávněném beztrestném převodu uvěřil, pokud existují jednoznačné důkazy, které jejich nepravdivá tvrzení v kupní smlouvě prokazují. Současně kupní smlouva a předávací protokol oproti tvrzení obhajoby nejsou jedinými důkazy o naplnění subjektivní stránky podvodného jednání vůči poškozené společnosti, když bylo současně prokázáno, že si obžalovaní odprodané vozidlo pod záminkou jeho nutné kontroly od kupujícího krátkodobě „vypůjčili“, ačkoli věděli, že absencí řádných úhrad ztratili právo vozidlo i užívat a vráceno jim tedy nebude. Verzi o zločinci K., který podvedl nejen poctivé obžalované, ale i zástupce poškozené společnosti, jak uvedl ve svém Čestném prohlášení ze dne 29. 7. 2025, předloženém obhajobou až v odročeném veřejném zasedání sv. M. V., za důkazní situace při podrobném dokazování nalézacího soudu o způsobu vzájemných vztahů a obchodů zúčastněných, nelze rozhodně akceptovat. I z tohoto důvodu byl návrh obhajoby na opakovaný doplňující výslech tohoto svědka zamítnut, neboť ani změna jeho prohlášení o absenci škody společnosti AXXXS s. r. o., ani jeho úvahy o právní kvalifikaci jednání obžalovaných, nejsou pro posouzení věci relevantní.
18. K opakované námitce, že žádný ze zástupců společností AXXXS s.r.o., s nimiž jednali, nemohl být uveden v omyl, když si tito byli vědomi nákupu od nevlastníka a sami se necítili být jednáním obžalovaných poškození, která poukazuje na skutečnost, že poškozená společnost podala tr. oznámení až s notným časovým odstupem, je nutno připomenout, že mezi škodou způsobenou právnické osobě a škodou způsobenou fyzické osobě, která za ni vystupuje, byť by šlo o jednatele či společníka, je diametrální rozdíl a nelze je směřovat, konečně hospodářská trestná činnost je často páchána právě statutárními orgány, kteří se na úkor majetku zastupované společnosti sami obohacují. I tuto námitku proto soud důrazně odmítl jako nedůvodnou.
19. Jak bylo popsáno výše pod b. 15 tohoto odůvodnění, nalézací soud se řádně vypořádal i se závěry právními, včetně naplnění zákonných znaků zločinu podvodu dle § 209 odst. 1, 4 písm. d) tr. zák. včetně posouzení subjektivní stránky jejich jednání, tedy úmyslu způsobit škodu a tím i zasáhnout do zájmů chráněných trestním zákonem. Skutečnost, že zájem státu nalézací soud výslovně neuvedl, není pochybením, natož pak pochybením závažným, na které by mělo vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť tuto skutečnost lze přímo dovodit ze soudem konstatovaného závěru o trestnosti pokusu obžalovaných způsobit poškozené společnosti majetkovou újmu.
20. Totéž platí pro absenci odkazu na zákonné ustanovení, dle něhož soud posoudil užití právní kvalifikace tr. činu podvodu v kvalifikované skutkové podstatě žalovaného jednání obžalovaných, když výši škody řádně specifikoval ve výši 3 165 509 Kč. Nad rámec odůvodnění nalézacího soudu tak soud odvolací doplňuje, že právní kvalifikace jednání obžalovaných se opírá o ustanovení § 138 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, když škodou značnou je škoda dosahující nejméně 1 mil. Kč a nedosahující škody 10 milionů Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

21. Jedinou odchylkou v posouzení subjektivní stránky stíhaného zločinu obou obžalovaných, na níž jinak jako na odůvodněnou a zákonnou odvolací soud v plném rozsahu odkazuje, je posouzení druhu úmyslu v případě obž. E. B. S.. Z dokazování, popsaného v odůvodnění rozsudku vyplynulo, že obžalovaný se stal statutárním orgánem společnosti z podnětu svého strýce a otce. Jak vyplývá z výpovědi obou obžalovaných i sv. A.a S., jakož i z e-mailové komunikace, E. B. S. sám za společnost běžně nejednal, „jen podepisoval“ na základě žádosti otce a strýce dokumenty, u nichž byl vznesen smluvním partnerem výslovný požadavek na podpis statutárního orgánu, nikoli jen pověřeného zástupce. Jako statutární orgán společnosti je bezesporu povinen jednat s péčí řádného hospodáře, znát ekonomický stav společnosti včetně majetku, pohledávek společnosti i jejich závazků majetkovou situaci společnosti včetně nakládání s majetkem této společnosti, pokud tedy stvrdil podpisem, že převáděné vozidlo je ve vlastnictví společnosti a nevážnou na něm žádná práva 3. osob, je odpovědný za následek který způsobil. Dle názoru odvolacího soudu však u obž. E. B. S. nebylo jednoznačně prokázáno, že by jednal v úmyslu přímém, tedy že znal všechny další okolnosti transakce a chtěl přímo způsobit škodu, v pochybnostech mu lze klást k tíži s jistotou toliko úmysl nepřímý, tedy že z titulu statutárního orgánu musel vědět, že podpisem takové smlouvy, jejíž podklady nezkoumal, může jinému způsobit škodu a pro případ škodlivého následku byl s tímto srozuměn. Trestní odpovědnost ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě pak zákon požaduje i formou nedbalosti, nicméně s ohledem na konkrétní kupní cenu, přesahující 3 mil. Kč lze s jistotou uzavřít, že těžší následek lze posoudit jako způsobený úmyslně, a to v případě obž. E. B. S. v úmyslu nepřímém, v případě obž. S. pak v úmyslu přímém.
22. Odvolací soud neshledal pochybení ani v případě ukládání trestu nalézacím soudem, neboť ten si pro posouzení okolností skutku, osob obžalovaných i jejich osobních a majetkových poměrů ve smyslu § 38 tr. zákoníku a zajistil dostatek důkazů, na jejichž základě posoudil významné polehčující i přitěžující skutečnosti stíhaného jednání obou obžalovaných a ve smyslu § 38 tr. zákoníku dospěl k závěru, že na obžalované lze působit ještě trestem alternativním, tedy podmíněně odloženým a to v trestní sazbě od 2 do 6 let. Závěr o naplnění účelu trestu trestem podmíněně odloženým je závěr správným a odůvodněným, odvolací soud toliko poukazuje na vadnou terminologii a výklad alternativních trestů, které se ukládají namísto trestu odnětí svobody a k nimž proto trest odnětí svobody, byť podmíněně odložený, nepatří. Současně připomíná, že trestní sazba u § 209 odst. 4 není 2-6 let, ale 2-8 let, což nijak nezasahuje do práv obžalovaných, neboť takové posouzení je výhradně v jejich prospěch. Odvolací soud se pak nemohl ztotožnit ani s odůvodněním, pro které nalézací soud neukládal obžalovaným trest domácího vězení, neboť tento trest oproti trestu odnětí svobody rozhodně není trestem přísnějším. Odůvodnění neuložení dalších alternativních trestů obžalovaným však bylo shledáno logickým a odůvodněným. Výměru uložených trestů při samé dolní hranici zákonné trestní sazby, které soud 1. stupně obžalovaným uložil, lze odůvodnit jedinečným časovým odstupem od spáchání stíhaného jednání, nikoli absencí způsobené škody, neboť obžalovaní se na zamezení vzniku škody nijak nepodíleli. Trest uložený ve výměře 2,5 roku (tedy 30 měsíců) v sazbě 2-8 let při pokusu o škodu více než 3 násobně přesahující minimální výši značné škody tak lze považovat v případě obž. A.a S. za trest spíše mírný, nicméně akceptovatelný, a to i při kratší zkušební době podmíněného odkladu výkonu trestu ve výměře 3 let, neboť od stíhaného jednání uplynuly již 4 roky. Ve vztahu k obž. E. B. S. pak s ohledem na dovození nepřímého úmyslu považuje odvolací soud trest uložený v totožné výši za trest zcela přiměřený. Z výše uvedených důvodů odvolací soud neshledal u žádného z obžalovaných zákonný důvod, který by jej opravňoval k zásahu do výroku o trestu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. e) tr. řádu.

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.

23. Ze všech shora uvedených důvodů proto Městský soud v Praze odvolání obou obžalovaných dle § 256 tr. řádu zamítl jako zcela nedůvodná.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **není** stížnost přípustná, lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr.ř.). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky (§ 265c tr.ř.). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci, na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr.ř.). Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha dne 31. července 2025

Mgr. Blanka Bedřichová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M.T.